

prusiană: cf. gr. πέμπτη « a cincea » și v.pr. *penktā*. Mutația accentului de pe silaba care conținea o vocală scurtă sau circumflexă se manifestă și la adjective: cf. v.r. *δόβρα* (m.), *δοβρά* (f.) « bun », « bună » cu lit. *gēras* « bun », *gerā* < **gerā* « bună ».

Multe din prefacerile fonetice balto-slave au avut repercusiuni asupra morfologiei (vezi, de pildă, stabilirea opoziției *iR*: *uR*, transformările cantitative însoțite de apariția unor vocale lungi sau schimbările din domeniul accentului și al intonației)³⁶. Dacă așa stau lucrurile, e firesc să ne punem întrebarea: ce fonetisme probează existența comunității lingvistice italo-celtice?

S-a constatat că în sistemul fonetic italo-celtic analogiile sint aproape inexistente³⁷. Ne reține, totuși, atenția un fenomen particular. Cînd în indo-europeana primară două silabe conțin consecutiv grupul consonantic *p-qu*, în limbile italo-celtice are loc o asimilare, *p-qu* trecînd la *qu-qu*. De ex., i.-e. **penque* « cinci »: lat. *quîque*, osco-umbr. *pump*, v. irl. *cōic*, v.val. *pimp*, m.-val. *pymp*, *pump*, n.-val. *pump*, n.-irl. *cúig*, corn. *pymp*, bret. *pemp* (cf. în celelalte limbi indo-europene: scr. *pāñca*, gr. *πέντε* arm. *hing*, v.s. *пѣтъ*, r. *пять*, v.pr. *penckts* « al cincilea », lit. *penki*, let. *pieci*; i.-e. **pequō* 'coc, fierb': lat. *ciquō* < *quequō*, val. *pobi*, corn. *pobas*, bret. *pibi* (part. *pobet*) (cf. în alte limbi indo-europene: scr. *pācati*, gr. *πέσσω*, v.sl. *пекѣ*, r. *neký*, lit. *kėpti*, let. *cept*). Deși, după părerea lui Meillet, detaliul acesta este remarcabil, în sensul că nu apare în alte ramuri indo-europene, totuși, în comparație cu ceea ce ne oferă balto-slava, argumentul invocat acum nu este în măsură să pledeze în favoarea ipotezei italo-celtice.

Într-o lucrare apărută în anul 1912 americanul Thomas Fitz Hugh³⁸ afirmă că limbile italo-celtice prezintă caractere comune și în domeniul ritmului. Potrivit concepției autorului, în accentuarea italo-celtică ritmul s-ar fi bazat pe intensitate. Acest lucru a determinat apariția unui sistem de versificație specific grupului italo-celtic și întemeiat pe « tripudic principle » (double accent in the word-foot and double thesis in the verse-foot). Principiul numit de Thomas Fitz Hugh « tripudium » a existat în latină, oscă, umbriană și veche irlandeză. Însă același ritm de trei picioare a fost propriu și altor limbi indo-europene (germanică și balto-slavă) și ca atare nu constituie o trăsătură specifică grupului italo-celtic.

8. Inovații caracteristice vom găsi și în domeniul morfologiei balto-slave. Ele sînt proprii aproape fiecărei părți de vorbire. Dintre particularitățile mai importante menționăm:

1. Desinența-a la genitivul singular al temelor în -o-; cf. v.sl. *вѣрка* < **vīlkā*, let. *vilka* (nom. *vilks* « lup »), lit. *vilko* (nom. *vilkas*); dialectele lituaniene au *vilkā*. În fond, o din limba literară este lung și identic ca atare cu a din slavă și letonă.

³⁶ Pentru alte schimbări fonetice comune limbilor balto-slave vezi studiile lui J. Endzelin, O. Hujer, J. Otrębski, J. Kuryłowicz și ale altora.

³⁷ Cf. mărturia lui A. Meillet: « Le phonétisme n'a subi à l'époque italo-celtique aucune altération profonde. Ou, s'il en a subi, les traces n'en subsistent pas d'une manière appréciable ». *Esquisse d'une histoire de la langue latine*, p. 18. Vezi și I. M. Tronski, *Очерки из истории латинского языка*, Изд. АН СССР, Москва-Leningrad, 1953, p. 45. Vezi și V. Gheorghiev, *Балто-славянский, германский и индо-иранский*, p. 12.

³⁸ *Indoeuropean Rhythm*, University of Virginia, Bulletin of the School of Latin, nr. 7, Charlottesville.